

Sygn. akt **IX Ka 350/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Iwona Konopka**

protokolant: sekr. sądowy Karolina Popławska

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019 r.

sprawy **W. W.**

ur. (...) w R., syna S. i A.

obwinionego o czyn z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Pruszkowie

z dnia 20 lutego 2019 r., sygnatura akt II W 1266/18

orzeka:

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IX Ka 350/19

UZASADNIENIE

W. W. został obwiniony o to, że:

w dniu 5 lipca 2018 r. ok. godz. 14:00 na drodze (...) - węzeł O., kierując pojazdem ciężarowym marki S. nr rej. (...) z zawartością ładunku sypkiego, nie zabezpieczył go przed wysypaniem, ładunek nie był umieszczony w szczelnej skrzyni ładunkowej wskutek czego wysypał się na drogę powodując zagrożenie i uszkodził przednią szybę czołową pojazdu marki A. nr rej. (...), tj. o czyn z art. 86 § 1 kw.

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2019 r. Sąd Rejonowy w Pruszkowie, sygn. akt II W 1266/18, orzekł co następuje:

I. obwinionego **W. W.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu

przyjmując jednocześnie, że czynem tym obwiniony nie zachowując należytej ostrożności spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem uiszczenia kosztów sądowych.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł obrońca obwinionego, który na zasadzie art. 103 § 2 i 4, 105 § 1 i art. 109 § 2 kpw zaskarżył wyrok w całości na korzyść obwinionego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

a) obrazę przepisu postępowania, tj. art. 174 kpk, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, poprzez dopuszczenie dowodu w postaci pisemnego oświadczenia pokrzywdzonego i zastąpienie nim dowodu z zeznań pokrzywdzonego;

b) błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść wyroku, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że:

- na pace samochodu ciężarowego marki S. nr rej. (...) znajdował się niezabezpieczony ładunek, gdy tymczasem ze zdjęć wykonanych na miejscu zdarzenia przez funkcjonariuszy Policji i załączonych do materiału dowodowego w niniejszej sprawie, a z zeznań świadka K. S. oraz wyjaśnień obwinionego wynika, iż takiego ładunku nie było;
- grudki piasku jakie mogły znajdować się poza obrębem skrzyni ładunkowej mogły spowodować pęknięcie lub wgniecenia przedniej szyby samochodu A. (...) jakim poruszał się pokrzywdzony;
- pokrzywdzony poruszając się samochodem A. (...) w chwili zdarzenia wjechał na drogę ze zjazdu w kierunku W., po czym poruszał się za samochodem ciężarowym kierowanym przez obwinionego, podczas gdy z zeznań świadka K. S. oraz wyjaśnień obwinionego wynika, iż przez dłuższy czas stał on na poboczu, zatem ustalenia faktyczne Sądu I instancji nie znajdują oparcia w treści zebranego materiału dowodowego,

co w konsekwencji doprowadziło Sąd I instancji do nieprawidłowych wniosków, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Nadto obrońca obwinionego wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych na okoliczność ustalenia czy grudka piasku wypadająca z poruszającego się z małą prędkością samochodu ciężarowego marki S. typ. (...), znajdująca się początkowo na zewnętrznym rancie przestrzeni ładunkowej, mogła spowodować uszkodzenia w samochodzie poszkodowanego, opisane w protokole oględzin z dnia 5 lipca 2018 r.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie obwinionego oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w I i II instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalony przez Sąd Rejonowy w toku postępowania stan faktyczny nie daje podstaw do jego kwestionowania zarówno w zakresie dokonanej przez Sąd II instancji kontroli z urzędu, jak i w wyniku wywiedzionej przez obrońcę obwinionego apelacji. Podniesione w niej zarzuty są nietrafione, co w efekcie nie mogło doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku wnioskowanym przez skarżącego.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż Sąd I instancji w toku przewodu sądowego ujawnił wszystkie dowody, dokonał ich wnikliwej oceny z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Tak dokonana ocena w pełni korzysta z ochrony art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Sąd orzekający dokonał wszechstronnej oceny wszystkich dowodów, przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść obwinionego, a poczynione ustalenia faktyczne są wynikiem uznania za wiarygodne określonych dowodów, które to stanowisko Sąd Rejonowy szeroko i przekonywująco umotywował. Odnosząc się zatem do zarzucanego przez obrońcę błędu w ustaleniach faktycznych należało stwierdzić, iż skarżący w istocie próbuje wykazać, iż wskazywane w apelacji błędne ustalenia faktyczne są wynikiem dokonania przez Sąd orzekający dowolnej oceny dowodów, wbrew regule wynikającej z treści art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. W ocenie Sądu odwoławczego zarzut ten jest całkowicie chybiony. Kwestionowanie bowiem przez skarżącego przekonująco

uargumentowanych w pisemnych motywach orzeczenia poglądów dotyczących wiarygodności poszczególnych dowodów sprowadza się w zasadzie li tylko do przedstawienia w ich miejsce własnych, niepopartych zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, opinii oraz relacji dotyczących przedmiotowego zdarzenia, co w sposób oczywisty nie stanowi równocześnie o błędności tych pierwszych. Podkreślenia wymaga, że ustanowiony w art. 7 k.p.k. (stosowanego odpowiednio w sprawach o wykroczenia na mocy art. 8 k.p.w.) obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko Sądu orzekającego. Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla obwinionego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt II KK 180/17, Legalis nr 1668825). Przytoczona przez obrońcę obwinionego argumentacja w tym zakresie nie mogła zatem zostać uznana za wystarczającą.

Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd Rejonowy w żadnej mierze nie ustalił, że obwiniony w momencie zdarzenia poruszał się z określonym ładunkiem. Było by to zresztą sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Uważna lektura pisemnych motywów wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy uznał, że obwiniony po dokonaniu rozładunku niestaranie oczyścił skrzynię pojazdu i dokonał jej niewłaściwego zabezpieczenia przed wysypaniem pozostałości ładunku na drogę podczas drogi powrotnej. Bez wątplenia tak dokonane ustalenia faktyczne są prawidłowe i zostały oparte na zeznaniach pokrzywdzonego, a także protokołach oględzin pojazdów (k. 3, 4), notatce urzędowej (k.1) oraz dokumentacji fotograficznej (k. 53-60, 73-74). W ocenie Sądu odwoławczego fakt ujawnienia kamyków w skrzyni pojazdu obwinionego podczas przeprowadzania interwencji policji świadczy o tym, że skrzynia nie została prawidłowo oczyszczona po dokonaniu rozładunku, a pozostałości nie zostały należycie zabezpieczone przed wysypaniem się na drogę. Także ujawnione uszkodzenia w pojeździe pokrzywdzonego świadczą o prawidłowości takiego ustalenia. Wskazać przy tym trzeba, że wskazanej oceny nie zmieniają zeznania świadka K. S., który twierdził, iż obwiniony po dokonaniu rozładunku wyczyścił skrzynię pojazdu przy użyciu szczotki. Powyższe nie przeczy przecież tezie, że czynność ta została przeprowadzona niedokładnie, przez co w skrzyni pozostało część ładunku w postaci kamyków, czy grudek piachu, które – z racji niedokładnego zabezpieczenia – wysypały się na drogę podczas poruszania, tym samym uszkadzając pojazd pokrzywdzonego. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż uderzenie w szybę pojazdu nawet małym kamykiem, czy grudką piachu, przy uwzględnieniu prędkości obydwu pojazdów, może prowadzić do uszkodzenia pojazdu w miejscu uderzenia, jak to wynikało z protokołu oględzin pojazdu pokrzywdzonego.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, który został poddany zasadnej ocenie przez Sąd Rejonowy, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. należało stwierdzić, iż brak jest podstaw do nieuwzględnienia zeznań pokrzywdzonego odnośnie przebiegu przedmiotowego zdarzenia, mając na uwadze treść zeznań świadka K. S. oraz funkcjonariusza policji A. S., a jednocześnie wyjaśnień obwinionego, które związane były z kwestią wcześniejszego postoju pokrzywdzonego na poboczu i dużej ilości pojazdów przewożących sypki ładunek na tej trasie. Obrońca podnosząc wskazane okoliczności, w ocenie Sądu odwoławczego, zdaje się sugerować, iż pokrzywdzony uszkodzeń szyby doznał znacznie wcześniej, a w dniu zdarzenia niejako czyhał na pojawienie się „odpowiedniego” pojazdu, aby kierowcy takiego pojazdu móc przypisać spowodowanie uszkodzeń. W ocenie Sądu odwoławczego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do tego rodzaju twierdzeń. Wskazać bowiem trzeba, że pokrzywdzony bezpośrednio po zdarzeniu próbował zasygnalizować obwinionemu, że doszło do zdarzenia, które wymaga zatrzymania pojazdu. Jednocześnie na skutek odmowy ze strony obwinionego dotyczącej możliwości spisania stosownego oświadczenia – wezwał funkcjonariuszy policji, którzy w toku przeprowadzonych oględzin pojazdu ujawnili pozostałości ładunku w postaci dwóch kamyków znajdujących się w skrzyni pojazdu oraz uszkodzenia pojazdu pokrzywdzonego i wykonali stosowaną dokumentację fotograficzną. W takiej sytuacji pokrzywdzony przecież nie miał możliwości samodzielnego stwierdzenia, czy w skrzyni pojazdu obwinionego mogą takie pozostałości się znajdować. Dodatkowo funkcjonariusze przybyli na miejscu zdarzenia dokonali rozpytania zarówno pokrzywdzonego,

jak też obwinionego i nie stwierdzili, aby zaistniała jakakolwiek wątpliwość co do relacji pokrzywdzonego, czego skutkiem było wystawienie mandatu karnego na obwinionego, który nie został przezeń przyjęty. Wskazywane zatem okoliczności przez obrońcę, że pokrzywdzony stał uprzednio na poboczu, a także - iż po tej trasie jeździ wiele pojazdów z załadunkiem i zdarzają się sytuacje, że części tych ładunków wysypują się na drogę i dochodzi do uszkodzeń pojazdów – w ocenie Sądu odwoławczego nie potwierdza sugestii, że stwierdzone w pojeździe pokrzywdzonego uszkodzenia mogły powstać w innych okolicznościach, aniżeli wskazywał na to pokrzywdzony.

Jednocześnie wskazać trzeba, że Sąd orzekający nie naruszył treści art. 174 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia nie zawiera odniesienia do treści tego przepisu. Zgodnie natomiast z treścią art. 39 § 4 k.p.w. dowodu z wyjaśnień lub zeznań nie można zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych, chyba, że ustawa stanowi inaczej. W realiach tej sprawy nie sposób uznać, że Sąd orzekający naruszył wskazany przepis. Pokrzywdzony przecież został przesłuchany bezpośrednio w toku rozprawy głównej w dniu 21 stycznia 2019 r. i to ta treść zeznań została poddana ocenie przez Sąd orzekający. Do materiału dowodowego, Sąd Rejonowy zaliczył także nadesłane przez pokrzywdzonego zdjęcia pojazdu obwinionego (k. 73-74) wraz z treścią oświadczenia pokrzywdzonego (k. 72). Wskazane dokumenty zostały okazane obrońcy, który nie wniósł doń zastrzeżeń. W treści kwestionowanego w apelacji przez obrońcę oświadczenia pokrzywdzonego (k. 72) pokrzywdzony zawarł niejako własne stanowisko w odniesieniu do nadesłanych przez siebie fotografii. Lektura pisemnych motywów wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy w żadnej mierze nie oparł się na treści oświadczenia pokrzywdzonego i nie dokonywał jej oceny pod kątem wiarygodności. Istotne były załączone przez pokrzywdzonego fotografie pojazdu, które korespondowały ze zdjęciami sporządzonymi przez funkcjonariuszy policji na miejscu przeprowadzanej interwencji, co niewątpliwie było przyczyną braku zastrzeżeń ze strony obrońcy co do ich wartości dowodowej w toku rozprawy głównej. Biorąc pod uwagę powyższe nie sposób uznać, że Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w tej sprawie w oparciu o treść oświadczenia pokrzywdzonego z k. 72. Jak wskazano powyżej stan faktyczny w sprawie został ustalony prawidłowo, w oparciu o całokształt dowodów ujawnionych w toku przewodu sądowego. Jednocześnie zwrócić w tym miejscu trzeba uwagę na treść art. 40 k.p.w., który nie sprzeciwia się złożeniu przez osobę przesłuchiwaną oświadczeń na piśmie.

Reasumując, Sąd I instancji w toku przewodu sądowego prawidłowo ujawnił materiał dowodowy sprawy, dokonał jego wszechstronnej oceny uwzględniającej wskazania wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Wbrew wywodom skarżącego Sąd orzekający dokonał również trafnej prawnie – karnej oceny zachowania obwinionego.

Mając na względzie wszystkie wskazane okoliczności Sąd Okręgowy, dzieląc w całości argumentację przedstawioną przez Sąd I instancji, nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i utrzymał wyrok w zaskarżonej części.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów sądowych postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł stosownie do treści art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak na wstępie.